

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Hârtia Orange ce depositul Fabricii Letea era obligat a ne servi epuizându-se, cu acest număr am fost siliți a începe imprimarea copertei pe hârtie roză.

S U M A R

BIBLIOGRAFIE: Tratat theoretic și practic de drept internațional privat, tom. IV, de André Weiss «Conflictul legilor» de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație s. II: *Dionisie Caravia cu Banca generală română și alții.*

Curtea de apel din Galați, s. I: *Dionisie C. Caravia cu Banca generală din Brăila.*

BIBLIOGRAFIE

Traité théorique et pratique de droit international privé par André Weiss, professeur à la faculté de droit de l'Université de Paris (Tome quatrième, Le Conflit des lois) (Paris, L. Larose, 22, Rue Soufflot).

D-l André Weiss, pe care mulți din noi l-au avut de profesor, autorul cunoscut a unui *Tratat elementar de drept internațional privat* ⁽¹⁾, a conceput încă de la 1892 ideea de a da acestui tratat elementar, care este mai mult un manual de școală, de și el este foarte complet, o dezvoltare mult mai mare.

Această operă a savantului profesor, a cărui autoritate nu se mai discută astăzi în materie de drept internațional, va cuprinde *cinci* volume, din care *patru* până acum au vădit lumina zilei.

Volumul întâi se ocupă despre naționalitate, despre modurile cum ea se dobândește, se pierde și se redobândește; volumul al doilea, despre

drepturile străinului; volumul al treilea, de conflictul legilor (teoria statutelor, conflictul legilor relative la persoane considerate în mod isolat și în raporturile lor cu familia); iar volumul al patrulea, despre care ne propunem a ține câte-va cuvinte astăzi, urmează aceiași ordine de idei, tratând despre conflictul legilor relative la persoane considerate în raporturile lor cu familia și cu patrimoniul.

Acest frumos volum, de peste 700 pagini, se sfârșește prin un apendice, care tratează despre conflictul legilor relative la persoanele morale, chestiune care împarte și va împărți încă mult timp atât doctrina cât și jurisprudența.

Este cu neputință într'un cadru atât de restrâns ca acel a unei dări de samă, de a arăta tot ce cuprinde acest interesant volum. Vom indica numai unele din materiile pe care autorul le tratează cu atâta competență și în modul cel mai complet.

La p. 31, text și mai cu samă nota 3, autorul tratatului de mai sus, ocupându-se de recunoașterea copiilor naturali, ține că recunoașterea voluntară, fie chiar din partea mamei, nu este admisă în Anglia, în Rusia, în Grecia și în România. În ceea-ce privește mai cu samă țara noastră. D-l Weiss insistă, combătând părerea contrară pe care am susținut-o din toată convingerea în Comentariile noastre, făcându-ne distinsa onoare de a arăta argumentele ce am propus și de a califica modesta noastră lucrare de *savantă*, calificare pe care, de bună samă, nu o merităm. Ori cum ar fi, ni s'a umplut inima de bucurie când am vădit că munca noastră n'a fost zadarnică, și că legile noastre, de unde altă dată erau absolut necunoscute, astăzi au ajuns a fi

⁽¹⁾ *Traité élément. de droit international privé* (Paris 1890, Larose et Forcel, 22, Rue Soufflot).

răspândite și a interesa pe lumea savantă și oamenii competenți⁽²⁾.

Părerea susținută de d-l Weiss a fost în adevăr consacrată de mai multe ori de instanțele noastre judecătorești⁽³⁾, însă părerea contrară își are și ea partisanii săi, și fără a discuta chestiunea aici, ne vom mărgini a cita în sensul soluțiunei ce am dat, o sentință recentă a trib. Vâlcea și autoritatea necontestată a mult regretatului Alexandru Degré⁽⁴⁾.

O chestiune care a dat loc la dificultăți în dreptul internațional este aceea de a se ști dacă străinul a cărui lege personală permite cercetarea paternității, precum este de exemplu Codul austriac (art. 163), Codul german⁽⁵⁾, etc., poate sau nu să dovedească paternitatea naturală în țările în care această cercetare este oprită, precum este la noi, în Franța, în Italia, etc.

D-l Weiss discută pe larg chestiunea și se pronunță în contra părerei lui Laurent, a lui Pasquale Fiore și a altor jurisconsulți de valoare, pentru neadmiterea acestei acțiuni, soluție care este singură juridică, și care a fost consacrată și de jurisprudența noastră⁽⁶⁾, pentru că,

(²) A se vedea de asemenea Baudry et Loynes, *Privil. et hypothèques*, II, p. 516, nota 2 (ed. a 2-a); Baudry, Le Courtois et Surville, *Contrat de mariage*, I, p. 68, nota 6 (ed. a 2-a); Pand. fr., V^o *Divorce*, 3072 urm., etc. În toate aceste lucrări și în altele, legile românești sunt consultate și citate tot după Comentariile noastre.

(³) Cpr. Trib. Ilfov, Cas. rom. și C. Iași. *Dreptul* din 1894, No. 39. *Dreptul* din 1896, No. 15. *Dreptul* din 1889, No. 62.

(⁴) *Dreptul* din 1900, No. 65. *Dreptul* din 1889, No. 79 și din 1891, No. 64.

(⁵) Eată cum se exprimă art. 1717 din acest Cod: «Se consideră ca tată nelegitim acela care a locuit cu mama copilului în timpul zămislirei, afară de cazul când un altul ar fi locuit cu dânsa la aceeași vreme. Cu toate acestea, coabitarea sau locuirea în comun nu se ia în considerație, dacă, după împrejurări, este în mod manifest cu neputință ca faptul zămislirei să fie rezultatul acestei coabitări.—*Eine Beiwohnung bleibt jedoch ausser Betracht, wenn es den Umständen nach offenbar unmöglich ist, dass die Mutter das kind aus dieser Beiwohnung empfangen hat*». Acest text nu oprește deci în principiu cercetarea paternității. Vezi Ernst Barre, *Bürgerliches Gesetzbuch und Code civil, vergleichende Darstellung des deutschen und französischen bürgerlichen Gesetzbuchs* (Berlin, 1897), § 153, *Rechtliche Stellung der unehelichen kinder*, p. 235.

(⁶) Cpr. C. București și Cas. rom., afacere în care am luat noi înșine parte ca avocat, dimpreună cu alți distinși membri ai baroului bucureștean, precum d-nii B. M. Missir, T. Giani, M. Korné, T. Maiorescu, Protopopescu-Pache, etc.

cu drept său fără drept, legiutorul nostru, ca și acel francez, a oprit cercetarea paternității din considerațiunii de ordine publică, crezând, fără cuvânt însă, că prin asemenea măsură se ocrotește familia și se împedice scandalul la care ar da loc asemenea procese. Ori, este știut că statutul străinului este ținut în frâu de statutul teritorial, de câte ori ordinea publică este la mijloc. «Aplicarea unei legi străine este exclusă, dice art. 30 din legea de introducere a noului Cod german (*Einführungsgesetz zum bürgerlichen Gesetzbuch*), de câte ori aplicarea ei ar fi contrară bunelor moravuri sau scopului urmărit de legea germană»⁽⁷⁾.

O altă chestiune care a dat loc la discuțiuni nesfârșite și la o vie controversă, este aceea de a se ști dacă regula *locus regit actum*, înscrisă în art. 2, § ultim din Codul nostru civil, și a cărei aplicațiune se găsește în mai multe texte (art. 34, 152, 885, 1773, 1789 C. civ.), este obligatorie pentru străini sau numai facultativă. Cu alte cuvinte, doi Austriaci catolici putea-vor ei să se căsătorească în mod valid în Franța sau în România înaintea preotului catolic, conform art. 75 din Codul austriac⁽⁸⁾, sau fi-vor ei obligați să celebreze căsătoria lor înaintea ofițerului stărei civile, conform legii franceze sau române, de și legea lor personală nu prescrie asemenea formalitate? Curtea noastră supremă, prin o decizie recentă (20 Februar 1901), criticată de noi⁽⁹⁾, a validat o căsătorie săvârșită înaintea preotului ca-

Dreptul din 1893, No. 11 și din 1894, No. 2. *Curierul judiciar* din anul 1893, No. 40 și din 1894, No. 2. Bulet. Cas. S-a I, 1893, p. 1110. D-l Weiss citează în acest sens mai multe deciziuni străine, publicate în *J. Clunet*, scăpând însă din vedere o decizie a Trib. superior din Colonia, Sirey, 96. 4. 1 și nota lui Albert Wahl (profesor la facultatea din Lille).

(⁷) «Die Anwendung eines ausländischen Gesetzes ist ausgeschlossen, wenn die Anwendung gegen die guten Sitten oder gegen den Zweck eines deutschen Gesetzes verstossen würde».

(⁸) Eată cum se exprimă, în această privință, art. 75 din Codul austriac, în care căsătoria civilă nu există încă: «Declarația solemnă a consimțimentului (*die feierliche Erklärung der Einwilligung*) trebuie să fie făcută față cu doi martori înaintea ministrului cultului a unuia din cei doi soți, sau înaintea celui care 'l înlocuiește, fie că acest ministru al cultului, după deosebirea religiei, se numește preot, pastor sau alt-fel (*Pfarrer, Pastor oder wie sonst immer heissen*)».

(⁹) Vezi *Curierul Judiciar* din 25 Martie 1901, No. 24

tolic, conform Codului austriac. D-l Weiss, cum-pănind argumentele ce se dau *pro* și *contra*, se pronunță cu drept cuvânt în sens contrar⁽¹⁰⁾, dimpreună cu majoritatea autorilor⁽¹¹⁾, citând în acest sens decizia Curței din Iași din 22 Iunie 1895 și a Curței noastre de casație din 13 Septembrie 1895, care au fost traduse și reproduse în mai multe reviste străine⁽¹²⁾, pentru că instituția căsătoriei civile este la noi, ca și în Franța, un principiu de drept public, pentru că intervențiunea anticipată a autorității bisericești este pedepsită de legea penală (art. 166 C. pen.) și, prin urmare, contrară ordinei publice internaționale⁽¹³⁾.

Dacă am merge cu analiza mai departe, n'am mai sfârși, căci d-l Weiss, într'un stil clar și elegant, cu o logică sdrobitoare, atinge chestiunile cele mai arătoarele și mai controversate ale dreptului internațional privat. Prin această prea scurtă notiță, n'am voit a recomanda cartea ilustrului profesor francez, căci ea este destul de cunoscută și nu are nevoie de recomandăția nimănui; am voit numai să arătăm acelor prea puțini la număr care, în momentele lor pierdute, deschid câte o carte sau o revistă de drept, că cele ce se petrec în lumea noastră juridică nu rămân numai în țară, ci trec și peste hotar și că, pe aceste timpuri de apatie și de indiferență, sunt oameni de știință care se interesează de această mică țară, ce până mai deunăzi era considerată ca un pașalac al Turciei.

Acești bărbați merită toată recunoștința noastră. Pe lângă că ei ne fac cunoscut lumii civilisate, apoi, ei mai produc și o stimulațiune între tinerii noștri magistrați, cari când vor ști că hotărîrea lor este apreciată și controlată în străinătate, își vor da cu bună samă mai multă osteneală spre a dovedi că avem legi demne de lumea civilisată și că știm să le aplicăm.

D. Alexandresco

⁽¹⁰⁾ Veđi *op. cit.*, t. III, p. 486, text și note.

⁽¹¹⁾ Veđi autorii și decisiile citate în adnotația noastră din *Curierul Judiciar*, loco cit., p. 190, nota 8.

⁽¹²⁾ Veđi J. Clunet, anul 1896, p. 915 urm. și *Revue critique de législ. et de jurisprudence*, anul 1896, p. 586 urm. Veđi și alte decisiuni românești traduse și adnotate de noi în *Recueil général des lois et des arrêts* (Sirey), anul 1901, partea 4, p. 3. D-na Sarmisa Bilcescu-Alimănișteanu publică în fie-care an în *Annuaire de législation comparée* câte o dare de samă asupra lucrărilor legislative ale parlamentului român. Mai multe decisiuni românești s'au publicat de asemenea în J. Clunet de d-l I. T. Ghika.

⁽¹³⁾ Cpr. Thonissen, *Constit. belge annotée*, No. 97, p. 66, 67

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ (JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția II

7 Februarie 1901

Președenția D-lui Ch. Phérékyde, Consilier
Dionisie Caravia cu Banca
Generală română și alții

Vase plutitoare. — Responsabilitatea proprietarului pentru actele și faptele căpitanului. — Intinderea acestei responsabilități și pentru faptele și actele armatorului chiriaș al vasului. Motivele acestei responsabilități. Polița de încărcare. — Garanția ei, față de cei de al treilea, prin vasul în care este marfa. — Mandat. — Armatorul chiriaș mandatar al proprietarului. — (Art. 501, 566 și 687 Cod. comercial).

Casație -- Hotărîre. -- Considerante vulnerabile. — Dacă este casabilă.

1. In genere proprietarul vasului răspunde pentru actele și faptele căpitanului, și aceeași datorie există și în cazul când este un armator deosebit, adică când vasul este închiriat, fiind-că celor de al treilea nu le este cunoscut de cât proprietarul vasului, al cărui nume este înscris pe vas, și cei de al treilea putând să acționeze pe proprietar, pot dupe împrejurări să acționeze și pe armator.

De asemenea, în cazul când nu e vorba de un fapt sau un act al căpitanului, ci de un act al armatorului vasului, proprietarul vasului are a răspunde, față cu cei de al treilea, de faptele armatorului, și dar de consecințele unei polițe de încărcare emisă și subscrisă de armator, și aceasta nu numai fiind-că numele lui e legalmente cunoscut celor de al treilea, ci fiind-că polița de încărcare emisă de armator nu oferă nici o garanție celor de al treilea pentru copriusul ei de cât prin vasul în care este pusă marfa enunțată în polița de încărcare. Această responsabilitate a proprietarului când este vorba de răspunderea armatorului, față cu cei de al treilea, prin o poliță de încărcare ce a emis, este în realitate o garanție a creditorului, în toate privințele, ce cei de al treilea acordă polițelor de încărcare, fără de care ele ar înceta de a putea fi obiectul diferitelor transacții.

Cour de cassation, 2e chambre

7 Février 1901

Présid. de M. le Conseiller Ch. Phérékyde
Dionisios Caravia contre Banque Générale Roumaine et autres

Navires. — Le propriétaire répond des faits et engagements du capitaine. — Étendue de cette responsabilité aux faits et engagements de l'affréteur du navire. — Motifs de cette responsabilité. — Connaissance. — Garantie du vaisseau dans lequel sont chargées les marchandises pour la réalité du connaissance. — Mandat. — Affréteur mandataire du propriétaire. — (Art. 501, 566 et 687 du Code de commerce; 491, 556, 677 italien).

Cassation. — Arrêt. — Motifs faiblement rédigés. — S'ils entraînent la cassation de l'arrêt.

1. En règle générale, le propriétaire d'un navire répond des engagements et des faits du capitaine; il répond, de même, des faits de l'affréteur, lorsque le navire est affrété, cela, pour la bonne raison que les tiers ne connaissent que le propriétaire dont le nom, seul, est inscrit sur les navires; les tiers ont, donc, la faculté de poursuivre en justice le propriétaire, ou l'affréteur, selon les circonstances.

Du moment que le propriétaire répond des faits de l'armateur, il répond aussi des suites du connaissance qu'il aurait emis et signé, et cela, non seulement parce que les tiers ne sont censés connaître que lui, mais aussi parce que, il n'y a que le navire, dans lequel sont chargées les marchandises, spécifiées dans le connaissance, qui puisse garantir, aux tiers, la réalité du chargement dont fait foi le connaissance.

Cette responsabilité du propriétaire, vis-à-vis des tiers, pour tout ce qui touche aux engagements pris par l'affréteur dans le connaissance, est, en réalité, une garantie pour la foi que l'on doit, à tous les points de vue, accorder aux connaissances, et pour la facilité des transactions de toute sorte que l'on fait par ce moyen.

Pe lângă acestea, dacă armatorul are calitate de armator gerant, un asemenea armator gerant este un adevărat mandatar al proprietarului vasului, și din acest punct de vedere proprietarul trebuie să răspundă pentru obligațiile contractate de armator, iar hotărârile obținute de cei de al treilea contra armatorului gerant pot fi opuse proprietarului ca mandant și pot fi executate pe averea lui, adică pe vasul lui.

2. O hotărîre nu este casabilă pentru că în considerantele ei ar fi unele vulnerabile, când soluția dată prin aceea hotărîre se susține pe alte considerante din hotărîre, întemeiate în fapt și în drept.

L'armateur, qui serait en même temps, un armateur gerant, étant, dans toute l'acception du mot, un mandataire du propriétaire du navire, celui-ci doit répondre des engagements contractés par lui; les jugements, obtenus par les tiers, contre l'armateur-gerant, sont opposables au propriétaire, en tant que mandant, et peuvent être exécutés sur ses biens à lui, c'est-à-dire sur le navire.

2. De ce que certains motifs d'un arrêt sont vulnérables il ne s'ensuit pas que l'arrêt doit être cassé, si les autres motifs, qui expliquent la solution donnée à la cause, sont fondés en droit et en fait.

Decisiunea 42/900. — Respins recursul făcut de Dionisie Caravia contra decisiunii Curței de apel din Galați, s. I cu No. 61/900 (*) dată în proces cu Banca României și Gheorghe Caravia.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l președinte N Mandrea;

Pe d-nii avocați Toma Stelian și P. Macri în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-nii avocați V. Lascar și C. Cociaș în combateri;

Deliberând,

Asupra mijloacelor I, II, III și IV de casare:

I. «Exces de putere și greșită aplicare a art. 501 C. com. nemotivare. Am stabilit înaintea Curței cu contract că G. Caravia, semnatul poliței de încărcare, nu era de cât chiriașul șlepuului meu, nu și căpitanul lui, și de și după art. 501 C. com. proprietarul unui vas nu e ținut de cât de obligațiunile contractate de căpitan, totuși Curtea m'a declarat răspunzător de obligațiunile contractate de G. Caravia chiriașului meu».

II. «Esces de putere, denaturare de contract, violarea principiului fundamental de drept că hotărârile judecătorești n'au efect de cât în contra părților litigante și moștenitorilor lor.

«Curtea constată că decizia ce se execută în contra mea a fost dată numai față de G. Caravia, cu toate acestea declară aceea decizie executorie în contra mea, sub cuvânt că ar fi vorba nu de răspunderea mea ci a vasului meu și că G. Caravia ar fi avut din parte'mi un mandat de administrarea vasului».

III. «Curtea atribuie poliței de încărcare o forță probatorie opozabilă proprietarului vasului și neprimitoare de probă contrarie precum și efectul de a produce privilegiul din art. 687 Cod. com. pentru marfa prevăzută în ea, atunci chiar când polița n'a fost emisă de căpitan, nici de proprietar, ci de un armator și marfa n'a fost realmente încărcată.

«Curtea interpretează greșit art. 568 comb. 566 al. 4 și art. 687 din Codul com. și comite o eresie judiciară, creind o forță probantă și un privilegiu, contra legii și a principiilor de drept».

IV. «Pentru anularea urmăririi șlepuului făcute am invocat că actele de urmărire în loc să fie făcute pe numele meu ca proprietar au fost făcute pe numele lui G. Caravia, care n'a fost nici odată proprietarul șlepuului. Curtea însă declară urmărirea regulat făcută sub cuvânt că a fost executată pe baza unei creanțe, privilegiate asupra vasului. Ast-fel Curtea violează art. 907, 908, 909 și 912 C. com. după care nu se poate urmări și vinde orî-ce avere și în special vase plutitoare fără a se implica în procedură și numele și persoana proprietarului urmărit, fie cel actual, fie în tot cazul cel din momentul nașterii dreptului de privilegiu în virtutea căreia se face urmărirea».

Având în vedere că prin decizia Curței de apel din Galați supusă recursului, se constată că Banca Generală creditează pe frații Pappastelatos, garantată prin o poliță de încărcare emisă de armatorul șlepuului Alkyon de G. Caravia; că declarându-se frații Pappastelatos falitiți, și Banca neputându-se despăgubi din caricul șlepuului, așa precum era indicat în aceea poliță, a tras în judecată pe G. Caravia și a obținut condamnarea aceluia la valoarea diferenței porumbului din acel șlep; că spre executarea acelei decisiuni definitive obținute contra lui G. Caravia, Banca a cerut vânzarea silită a șlepuului, contra căreia urmărirea proprietarului șlepuului Dionisie Caravia a făcut contestație, susținând că aceea decizie obținută contra lui G. Caravia, nu poate servi ca titlu pentru urmărirea silită a șlepuului său;

Având în vedere că Curtea de apel din Galați susține că șlepuul lui D. Caravia poate fi urmărit pentru obligațiile contractate de G. Caravia, înteiți pentru că proprietarul vasului răspunde pentru obligațiile contractate de căpitan și de armator în urma unei polițe de încărcare emisă și subscrisă de armatorul vasului, întemeindu-se pe art. 501, 566 și 687 al. 11 C. comercial, cât și pentru că armatorul în speță avea a fi considerat ca armator girant și decizia obținută contra lui G. Caravia ca armator girant, poate fi executată și contra proprietarului vasului;

Considerând că în genere proprietarul vasului răspunde pentru actele și faptele căpitanului conf. art. 501 C. de comerț, — că aceiași îndatorire există și în cazul când este un armator deosebit, când vasul este închiriat ca în speță, fiind că celor de al treilea nu e cunoscut de cât proprietarul vasului al căruia nume este înscris pe vas; — că cei de al treilea pot să acționeze pe proprietar, pot însă după împrejurări să acționeze și pe armator;

Considerând că în cazul când nu e vorba de un fapt sau un act al căpitanului, ci de un act al armatorului vasului asemenea proprietarul vasului are a răspunde față cu cei de al treilea și de faptele armatorului, precum de consecințele unei polițe de încărcare emisă și subscrisă de armator, nu numai fiind că numele lui e legalmente cunoscut celor de al treilea ci fiind-că polița de încărcare emisă de armator, ca în speță, nu ar oferi nici o garanție celor de al treilea pentru cuprinsul ei de cât prin vasul în care era cuprinsă marfa enunțată în polița de încărcare; ca recunoscând responsabilitatea proprietarului vasului și în cazul când e vorba de răspunderea armatorului,

(*) A se vedea și această decisiune publicată în pagina următoare.

față cu cei de al treilea prin o poliță de încărcare ce a emis, este o garanție în realitate a creditului în toate privințele ce cei de al treilea acordă polițelor de încărcare, — fără de care ele ar înceta de a putea fi obiectul celor mai varii transacții;

Considerând că în afară de aceasta dacă armatorul are calitatea de armator gerant, precum Curtea de apel declară că G. Caravia avea în realitate, un asemenea armator gerant este un adevărat mandatar al proprietarului vasului—și din acest punct de vedere proprietarul vasului asemenea trebuie să răspundă pentru obligațiile contractate de el, iar hotărârile obținute de cei de al treilea contra armatorului gerant, pot fi opuse proprietarului vasului ca mandante și pot fi executate pe averea lui, adică pe vasul lui; că decizia Curții de apel să întemeiază și pe considerația că G. Caravia este armator gerant și ea se susține în totul chiar dacă unele din argumentele relative la responsabilitatea proprietarului vasului pentru faptele armatorului așa precum sunt indicate în decizie, și precum le relevă recurentul n'ar fi întemeiate; că din acest punct de vedere și întru cât decizia se susține pe două ordine de idei, și întru cât fără îndoială, a doua ordine de idei, că în speță avea un armator gerant ale cărui fapte priveau pe proprietarul vasului, este constantă în fapt și întemeiată în drept, este fără interes a mai cerceta singuraticile motive de casare, căci chiar dacă ele ar privi părțile vulnerabile ale deciziei Curții de apel totuși casarea nu poate să urmeze, susținându-se soluția finală a deciziei;

Că de aceia în acest sens, recursul are a se respinge; Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Curtea de apel din Galați secția I

23 Octombrie 1900

Președinția D-lui P. Ionescu, Consilier
Dionisie V. Caravia cu
Banca Generală română din
Brăila

Vase plutitoare.— Responsabilitatea proprietarului vasului pentru faptele căpitanului.— Cefel de responsabilitate este.— Dacă răspunde și când căpitanul este reprezentantul armatorului chiriaș al vasului.— Degagiarea responsabilității proprietarului.— Abandonul vasului.— Privilegiu asupra prețului vasului în cas de pierdere lucrurilor încărcate.

Poliță de încărcare.— Instrument probatoriu al convenției de navlu.— De cine poate fi iscălită.— Causa admiterii ei de legiuitor.— Transmiterea ei.— Efecte.— Asemănarea ei cu cambia.— Față de cine face probă.

Vase plutitoare.— Responsabilitatea proprietarului față de

Cour d'appel de Galatz

1-e chambre

23 Octobre 1900

Présidence de M. le Conseiller P. Ionescu
Dionisios V. Caravia contre
Banque générale de Roumanie
succursale de Brăila

Navires.— Responsabilité du propriétaire du navire pour les faits du capitaine.— Nature de cette responsabilité.— Si sa responsabilité continue à exister lorsque le capitaine est le représentant de l'armateur du navire.— Comment le propriétaire peut se dégager de cette responsabilité.— Abandon du navire.— Privilège sur le prix du navire en cas de perte des marchandises chargées.

Connaissance.— Instrument de probation du nolis.— Par quelles personnes il peut être signé.— Pour quels motifs le législateur l'a reconnu.— Transmission et effets du nolis.— Points de ressemblance avec la lettre de change.— Pour quelles personnes il fait foi.

Navires.— Responsabilité du propriétaire vis-à-vis des tiers

cel de al treilea căruia i s'a transmis prin gir polița de încărcare.— Dacă este responsabil când această poliță n'a fost semnată de căpitan ci de armatorul chiriaș al vasului.—

Dacă responsabilitatea există numai pentru pierderea mărfii sale când marfa trecută în polița de încărcare n'a fost în realitate toată încărcată.— Dreptul celui de al treilea de a urmări vasul. Privilegiu.— Cuî trebuie să comunice comandamentul.— (Art. 501, 566, 568, 687, 689 și 915 Cod. comercial; art. 1000 Cod civil).

1. Proprietarul unui vas este răspunzător de faptele căpitanului și ale celor-lalte persoane ale echipagiului și este ținut de obligațiunile contractate de căpitan pentru tot ce privește vasul și expedițiunea.

Această dispoziție de responsabilitate a proprietarului în materie de transporturi pe apă n'are nimic de comun cu principiul de responsabilitate a patronului pentru faptele prepusului său, și de aceea proprietarul vasului răspunde nu numai când căpitanul este reprezentantul vasului, dar și atunci când căpitanul reprezintă pe armatorul neproprietar.

Din faptul că proprietarul vasului este răspunzător de faptele și obligațiunile căpitanului fie că acesta ar fi reprezentantul proprietarului fie că ar fi al armatorului chiriaș al vasului, și din împrejurarea că în această materie responsabilitatea proprietarului este redusă numai în limitele valorii vasului, pe care are dreptul să-l abandoneze spre a se putea degagia de ori-ce răspundere, reese în mod clar că vasul este răspunzător de faptele și obligațiile căpitanului, și ca o consecință a responsabilității vasului, legiuitorul a creat un privilegiu asupra prețului vasului pentru indemnitatea datorită în cas de pierdere lucrurilor încărcate.

2. Polița de încărcare, care este instrumentul probatoriu al executării convenției de navlu, poate fi iscătită nu numai de mandatar ci și de mandant, adică de proprietarul său armatorul vasului.

3. Polița de încărcare la or-

auxquels le connaissance a été transmis par voie d'endossement.— Si le propriétaire du navire continue à être responsable, lorsque le connaissance a été signé non par le capitaine, mais par l'armateur.

Si cette responsabilité existe non seulement en cas de perte des marchandises, mais aussi lorsque les marchandises, prélevées dans le connaissance, n'ont pas été, réellement, chargées dans leur intégrité.— Droit qu'ont les tiers de saisir le navire.— Privilège.— À quelles personnes doit être notifié le commandement.— (Art. 501, 566, 568, 687, 689, 915 du Code de commerce; 491, 556, 558, 675, 677, 892 italien; art. 1000 du Code civil; 1384 français).

1. Le propriétaire d'un navire est responsable des faits du capitaine et des autres hommes de l'équipage, et tenu des engagements contractés par le capitaine pour tout ce qui concerne le navire et son chargement.

Cette responsabilité du propriétaire, en matière de transports maritimes et fluviaux, n'a rien de commun avec le principe de la responsabilité du patron pour les faits de ses préposés, et c'est pourquoi elle subsiste non seulement dans le cas où le capitaine est le représentant du propriétaire du navire, mais aussi lorsqu'il représente l'armateur.

De ce que le propriétaire du navire est responsable des faits et engagements du capitaine dans tous les cas où celui-ci représente soit le propriétaire, soit l'armateur, et de ce qu'en cette matière la responsabilité du propriétaire est limitée seulement à la valeur du navire, qu'il a la faculté d'abandonner pour dégager sa responsabilité, il ressort, clairement, que le navire est tenu des faits et engagements du capitaine; pour consacrer cette responsabilité du navire, le législateur a créé un privilège sur le prix de vente du navire, pour l'indemnité due en cas de perte des marchandises chargées.

2. Le connaissance, par quoi l'on prouve l'exécution du contrat de nolis, peut être signé non seulement par le mandataire, mais aussi par le mandant, c'est-à-dire, aussi bien par le propriétaire que par l'armateur du navire.

3. C'est afin de faciliter et

din sau la purtător a fost admisă de legiuitor în comerțul de transporturi pe apă, în scopul de a facilita și realiza efectuarea vânzării diferitelor mărfuri înainte de sosirea vasului, numai prin simplul fapt al transmiterii poliței de încărcare, cu alte cuvinte în comerțul maritim și fluvial, aceste polițe îndeplinesc același rol ca și cambiele în diferitele tranzacțiuni comerciale.

Ast-fel o poliță de încărcare emisă la ordin și transmisă prin gir unei terții persoane, față de deținătorul a treia persoană, marfa trecută în polița de încărcare se consideră ca realmente încărcată.

4. Polița de încărcare formată în condițiile prescrise de lege, face probă față cu toate persoanele interesate în încărcare, precum și între ele și asigurători.

5. Proprietarul vasului este răspunzător cu vasul său față de cel de al treilea căruia i s'a transmis prin gir polița de încărcare, chiar dacă această poliță n'a fost semnată de căpitanul vasului ci de armatorul chiriaș al vasului, și această responsabilitate există nu numai pentru pierderea totală sau parțială a mărfii încărcată, ci și în cazul când în realitate nu s'a încărcat pe vas toată marfa trecută în polița de încărcare, căci față de cel de al treilea, căruia i s'a transmis prin gir polița de încărcare, marfa trecută în conasement se consideră ca realmente încărcată.

6. Dreptul celui de al treilea, căruia i s'a transmis prin gir polița de încărcare, de a urmări vasul, rezultând dintr'un drept de privilegiu asupra vasului, el este dator să notifice comandamentul căpitanului vasului.

de réaliser la vente des marchandises, avant l'arrivée du navire, par un simple endossement, que le connaissement, à l'ordre ou au porteur, a été admis, par le législateur, dans le commerce des transports maritimes ou fluviaux; en d'autres termes, le connaissement rempli, dans le commerce maritime et fluvial, le rôle de la traite dans les transactions commerciales.

Il en résulte que vis-à-vis du tiers, auquel un connaissement à l'ordre a été transmis par endossement, la marchandise, dont il y est fait mention, est censée avoir été, réellement, chargée.

4. Le connaissement, qui réunit les conditions prescrites par la loi, fait foi pour toutes personnes, ayant quelque intérêt dans le chargement, et entre elles et les assureurs.

5. La responsabilité du propriétaire du navire, vis-à-vis des tiers, auxquels le connaissement a été transmis par endossement, ne cesse pas d'exister, encore bien que le connaissement n'ait pas été signé par le capitaine, mais bien par l'armateur, et non seulement en cas de perte, totale ou partielle, des marchandises chargées, mais même en cas de chargement partiel, des marchandises mentionnées dans le connaissement, car, vis-à-vis des tiers, auxquels un connaissement a été transmis par endossement, les marchandises, dont il y est fait mention, sont censées avoir été, réellement, chargées.

6. Le tiers, possesseur par endossement d'un connaissement, n'ayant le droit de saisir le navire qu'en vertu du privilège, que lui accorde la loi, sur le navire, est obligé de notifier le commandement au capitaine du navire.

Decisiune comercială No. 61/900.

S'a ascultat d-nii avocați P. Macri și C. G. Plesnilă din partea apelantului Dionisie V. Caravia în dezvoltarea motivelor de apel și d-nii avocați Constantin Bogdănescu, Constantin Cocias și C. Alexiu din partea Băncii Generale Române din Brăila, în combateri.

Deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Dionisie G. Caravia, contra sentinței comerciale dată de tribunalul Brăila secția I No. 221 din 6 Iunie anul curent;

Ascultând părțile prezente în concluziuni;

Având în vedere, că prin această sentință, s'a respins contestația făcută de apelante la urmărirea șlepuului «Alkyon» efectuată de portăreii acestui tribunal, după cererea Băncii Generale Române din Brăila;

Având în vedere că motivele acestui apel sunt: că într'un cât intimatul G. Caravia care a semnat polița de

încărcare a fraților Pappastelato nu era de cât un simplu chiriaș nearmator al vasului «Alkyon», nu putea să oblige pe apelant prin angajamentele sale; că chiar dacă ar fi avut calitatea de chiriaș armator, încă nu era în drept să oblige pe proprietarul vasului care nu răspunde de cât de faptele căpitanului, singurul său reprezentant legal; că nu poate rezulta nici un raport de mandat între Gh. Caravia și Dionisie Gh. Caravia din faptul că proprietarul vasului a luat de la falimentul fraților Pappastelatos suma de una mie cinci sute lei datorită din navlu lui Gh. Caravia, de oare-ce apelantele a reclamat această sumă ca creditor, iar nu ca mandatar al numitului Caravia; că polița de încărcare semnată de G. Caravia și care se invocă de Banca intimată, este neregulată și fără valoare probatorie, cel puțin față de Dionisie G. Caravia, pe cât timp n'a fost iscălită de căpitanul acestuia; că chiar dacă această poliță de încărcare s'ar considera ca valabilă în formă, totuși ea a pierdut or ce forță probatorie și nu mai poate avea nici un rol în cauză, într'un cât rezultă din însuși deciziunea Curții pusă în executare că încărcarea mărfii prevăzută în ea, nu s'a efectuat; — că privilegiul acordat prin articolul 687 aliniatul 11 din Codul comercial, nu poate avea locul de cât pentru răspunderea căpitanului, rezultând din polița de încărcare și pentru mărfurile realmente încărcate în vas, și că în speța acest privilegiu n'a putut lua naștere asupra vasului lui Dionisie Caravia, pentru o datorie a lui Gh. Caravia, care nu leagă întru nimic pe cel întâi; că admitând însă ipoteza că ar fi subsistat un asemenea privilegiu asupra vasului urmărit, el s'a stins prin facerea de nouă călătorii a vasului; că afară de această Gh. Caravia, n'a fost obligat prin menționata decisiune să răspundă Băncii Generale Române din Brăila valoarea mărfii în baza poliței de încărcare, ci daune derivate dintr'un delict civil; că apoi Banca nu poate urmări averea lui Dionisie G. Caravia fără să fi obținut mai întâi o hotărâre în contra lui și în fine că urmărirea este nulă din cauză că nu e dirijată în contra apelantului, iar vasul urmărit figurează ca proprietate a lui Gh. Caravia;

Având în vedere că din desbateri și actele prezentate de părți se constată că între Banca Generală a României din Brăila și firma fraților Pappastelatos a existat o convențiune de compt curent, basată pe constituire de mărfuri în gagi și că pentru acoperirea sumelor avansate de Bancă, această firmă i-a girat o poliță de încărcare cu data din 9 Iunie același an, emisă de intimatul G. A. Caravia în calitate de armator în ordinul firmei fraților Pappastelatos, prin care se constată încărcarea unei cantități de șapte mii hectolitrii porumb în șlepu Alkyon, cu destinație pentru portul Brăila; — că la sosirea acestui șlep găsindu-se numai șapte sute patru zeci și patru hectolitrii porumb, Banca Generală, în vedere că firma fraților Pappastelatos căzuse în faliment, pe de o parte a intentat proces lui Gheorghe Caravia, armatorul semnat al poliței de încărcare, pusă în gagi, ca să predea restul mărfii, sau să răspundă valoarea ei, iar pe de altă parte, până la terminarea procesului, a aplicat un sechestru asigurator asupra șlepuului Alkyon, care a fost menținut în tot timpul cât a durat acest proces, fără ca Dionisie G. Caravia să facă verii o opozițiune; că în cele din urmă, însă, Banca chemând în judecată pe Gh. Caravia, a obținut în contra lui decizia acestei Curții cu No. 23 din 20 Martie anul curent prin care a fost obligat să plătească suma de trei zeci de mii șapte sute două zeci și șase lei trei zeci bani, restul cât mai rămăsese neachitat din creanța Băncii, iar în virtutea acestei decizii, s'a pus în urmărire șlepu «Alkyon», la care urmărirea apelantului a introdus contestația pe care Curtea este chemată să o judece astăzi;

Considerând că, independent de raporturile care vor fi existat între Dionisie Gh. Caravia și Gheorghe Caravia, din momentul ce polița de încărcare transmisă

prin gir de frații Pappastelatos Băncei Generale Române din Brăila a fost subscrisă de G. Caravia ca armator al vasului «Alkyon» și tot densusl dispunea în acel timp de administrația acestui vas, numitul față de Bancă, care în speță e o terție persoană, trebuie să fie considerat ca armator;

Considerând că potrivit art. 501 din Codul comercial, proprietarul unui vas este răspunzător de faptele căpitanului și ale celor l'alte persoane ale echipagiului și este ținut de obligațiunile contractate de căpitan, pentru tot ce privește vasul și expedițiunea;

Considerând că această dispozițiune de responsabilitate a căpitanului, în materie de transporturi pe apă, n'are nimic de comun cu principiul de responsabilitate a patronului pentru faptele prepusului său, prevăzut de art. 1000 Codul civil și este necontestat că textul art. 501 se aplică nu numai în cazul când căpitanul este reprezentantul proprietarului vasului dar și atunci când el reprezintă pe armatorul neproprietar;

Considerând că de și după art. 566 din Codul comercial, polița de încărcare trebuie să fie subsemnată de căpitan, cu toate acestea în afară de faptul că șlepurile care fac curse pe Dunăre și Prut sunt conduse în cele mai multe cazuri de oameni cărora nu li se poate da titlul de căpitan de vas, cu însușirile ce legea presupune unor asemenea în sarcinări, — Căpitanul unui vas, nu este de cât mandatarul proprietarului când vasul este armat chiar de proprietar, sau al armatorului în cazul când altul l'ar measă;

Că dacă drepturile și îndatoririle unui căpitan, sunt multe și varii însă în raportul juridic ce se naște prin un contract de navlu față cu proprietarul mărfii trebuie a se considera numai calitatea lui de mandatar al armatorului sau proprietarului vasului, care răspunde de valoarea caricului în marginile legii și condițiile contractului;

Că din acest punct de vedere, este cert că polița de încărcare care este instrumentul probatoriu al executării convențiunei de navlu poate să fie iscalită nu numai de mandatar dar și de mandante, adică de proprietarul sau armatorul vasului;

Considerând că apoi polița de încărcare la ordin sau la purtător a fost admisă de legiuitor în comerțul de transporturi pe apă, în scopul de a facilita și realisa efectuarea vânzării diferitelor mărfuri, înainte de sosirea vasului numai prin simplul fapt al transmisiunei poliței de încărcare, cu alte cuvinte în comerțul maritim și fluvial, aceste polițe îndeplinesc același rol ca și cambiile în diferite transacțiuni comerciale;

Considerând că de oare ce în specie, polița de încărcare ce se discută a fost emisă la ordin și în urmă s'a transmis prin gir Băncei Generale Române, în raport cu Banca purtătoare a acestui efect, marfa trecută în polița de încărcare se consideră realmente încărcată;

Că, de alt-mintrelea, după articolul 568 din Codul comercial, polița de încărcare formată în condițiile prescise de lege, face probă față cu toate persoanele interesate în încărcare, precum și între ele și asigurători;

Considerând că din faptul că proprietarul vasului este răspunzător de faptele și obligațiunile căpitanului fie că el ar fi reprezentantul proprietarului sau al armatorului și din împrejurarea că în această materie responsabilitatea proprietarului după art. 501 Codul comercial este redusă numai în limitele valorii vasului, pe care are drept să l'abandoneze spre a se putea degagia de orî ce răspundere, reese în mod clar că vasul este răspunzător de faptele și obligațiunile căpitanului;

Considerând că, ca o consecință a responsabilității vasului, legiuitorul prin art. 687 aliniatul 11 din Codul comercial, a creat un privilegiu asupra prețului vasului pentru indemnitatea datorită în cas de perderea lucrurilor încărcate;

Considerând în specie că din decisiunea acestei Curți cu No. 23/900 rezultă invederat că despăgubirea acordată Băncei intimată, nu derivă dintr'un delict civil după cum apelantele pretinde, ci reprezintă valoarea mărfii ne predată prevăzută în polița de încărcare, ce i-a fost girată de frații Pappastelatos, bine înțeles până la concurența sumei ce i se mai datora;

Considerând că de și polița de încărcare a fost subscrisă de armator, însă precum s'a arătat ea este valabilă și produce aceleași efecte legale ca și polița subscrisă de căpitan;

Considerând de altă parte că de oare-ce față de Bancă marfa trecută în conesement se consideră realmente încărcată, și pentru marfa nepredată, Banca, conservă privilegiul admis prin meționatul text;

Că nu este logic și nici rațional de a se interpreta dispozițiunea articolului 687 aliniatul 11 din Codul comercial, în sensul că acest privilegiu se acordă numai pentru nepredarea mărfii, în realitate încărcată în vas, abstracțiune făcând la polița de încărcare, căci atunci o asemenea poliță care este instrumentul probatoriu al încărcământului, n'ar mai putea atinge scopul pentru care a fost instituită de a înlesni transacțiunile comerciale și nici n'ar mai putea să fie negociată înainte de sosirea vasului la portul de destinațiune;

Considerând apoi că întru cât acest privilegiu derivă din responsabilitatea vasului, de faptele și obligațiunile căpitanului și a oamenilor echipagiului, necontestat este că pe cât timp o poliță de încărcare poate fi emisă în mod valabil de armatorul neproprietar, o asemenea poliță trebuie să se bucure de toate efectele garanției admise de lege asupra vasului;

Considerând că pentru exercitarea și conservarea privilegiului enunciat, articolul 689 al. 9 din Codul comercial, nu cere altă formalitate de cât intentarea acțiunei în lichidarea indemnității pe care în cazul de față Banca a exercitat-o și dovadă este decisiunea pe care astăzi o execută;

Că afară de aceasta din certificatul grefei tribunalului Brăila secția I cu No. 28267 din 1900 se constată că banca intimată, o dată cu acțiunea, a înființat și un sechestrul asigurător asupra vasului, care a fost menținut;

Că așa fiind, susținerea apelantului că acest privilegiu n'ar exista de cât pentru ultima călătorie, nu poate să aibă nici un efect, mai cu seamă că o asemenea obiecțiune nu s'ar putea face de cât de un creditor, care ar pretinde să fie preferat Băncei;

Considerând că, de și acțiunea a fost intentată numai contra armatorului și tot contra lui s'a obținut și decisiunea menționată, totuși, Banca poate în baza ei să exercite dreptul de privilegiu asupra vasului Alkyon, căci pe cât timp lichidarea indemnității rezultă din nepredarea mărfii, trebuie să fie făcută față de acela care era obligat să predea marfa și care în specie putea să fie atât proprietarul vasului cât și armatorul neproprietar, de oare-ce aici e vorba de o răspundere a vasului iar nu de răspundere personală a proprietarului, negreșit că această răspundere a putut să fie determinată prin chemarea în judecată a armatorului neproprietar;

Considerând că în orî-ce cas de vreme ce este stabilit că Gh. Caravia a avut dispoziția și administrația vasului Alkyon, pe care a exercitat-o în mod public chiar în localitate unde Dionisie Caravia domicilia și pentru că în tot timpul cât a durat sechestrul asigurător înființat de Bancă asupra acestui șlep, apelantele n'a făcut nici o contestație spre a și afirma dreptul său de proprietar și a lui Gh. Caravia de chirie, acest din urmă față de Bancă, trebuie să fie privit că a avut un mandat din partea proprietarului de a administra vasul și deci acțiunea fiind intentată contra lui de bună credință, acea acțiune ca și hotărârea câștigată sunt opozabile proprietarului;

Că faptul că, Dionisie G. Caravia s'a prezentat la

falimentul fraților Papastelatos ca închirietor al vasului Alkyon către Gh. Caravia, nu poate să aibă nici o importanță în privința Băncei, față împrejurările mai sus expuse;

Considerând în fine că pe cât timp Banca, exercită urmărirea în contra vasului Alkyon în virtutea unui drept de privilegiu, conform art. 915 al. 2 din c. com., era datoare numai se notifice comandamentul căpitanului vasului și din lucrările dosarului se costată că această formalitate a fost îndeplinită;

Că în vederea acestora, Curtea urmează să respingă apelul și să confirme sentința Tribunalului.

Având în vedere tot de o dată cererea de cheltuieli de judecată făcute de Bancă și art. 146 pr. civilă.

Pentru aceste motive, Curtea în majoritate respinge apelul, etc.

(ss) P. Ionescu, I. Bastache, D. G. Tăzlăoanu, C. Niculescu.

O p i n i u n e

Subsemnatul, având în vedere apelul făcut de Dionisie G. Caravia contra sentinței comerciale a tribunalului Brăila s. I, No. 221 din 1900 prin care i s'a respins contestația ce a făcut contra urmăririi șlepuului «Alkyon» efectuată după cererea Băncei generale române din Brăila, sub cuvintele că acel șlep este proprietatea sa, și decisiunii Curții de apel din Galați s. I No. 23/900 în baza căreia s'a făcut urmărirea nu e pronunțată față de dânsul;

Având în vedere că între motivele apelantului sunt trei care sunt formulate ast-fel: 1) că dânsul, fiind proprietarul șlepuului urmărit, a dat cu chirie acest șlep armat gata lui G. A. Caravia, pe termen de un an, cum dovedește prin contractul cu data 1 Iunie 1898, și ast-fel G. A. Caravia, nefiind nici măcar armator al șlepuului, ci un simplu chiriaș, acesta nu putea prin actele sale să angajeze vasul, de oare-ce legea nu impune proprietarului ca mandatar de cât pe căpitanul vasului; 2) că polița de încărcare a 7000 hectolitri porumb semnată de G. Caravia, pe baza căreia acesta a fost obligat a plăti Băncei generale suma coprinsă în dispozitivul decisiunii acestei Curți No. 23/900 a pierdut forța probatoare, de oare-ce din menționata decisiune se constată că însăși Banca generală a recunoscut că din cantitatea menționată în zisa poliței de șapte mii hectolitrii porumb nu s'a încărcat de cât numai 744 hectolitri, care s'au și predat Băncei generale de către căpitanul vasului, și privilegiul portului poliței de încărcare nu se întinde asupra vasului de cât numai pentru cantitatea încărcată în realitate și 3) că decisiunea ce se execută nu e dată față de dânsul și prin urmare nu i se poate opune;

Considerând că legea comercială prin art. 501 dă proprietarului vasului un singur reprezentant legal și impus: pe căpitan; și prin urmare nici o altă dispoziție nu dă aceeași calitate chiriașului vasului;

Considerând că dacă în unele cazuri doctrina și jurisprudența au admis că actele armatorului gerant pot angaja vasul; în speță însă nu poate fi vorba de armator gerant, fiind-că e dovedit și nimeni nu contestă că G. A. Caravia, n'a fost de cât simplu chiriaș al vasului în chestiune, pe care l'a luat cu chirie armat gata de la apelantul Dionisie G. Caravia, și dacă G. Caravia și-a luat calitatea de armator, nu însă și pe aceea de gerant, fără să o aibă, această împrejurare îl poate obliga pe el personal, dar nu și pe proprietarul Dionisie Caravia, care nu a avut nici un amestec la actul lui;

Considerând că nu e destul ca cine-ve să și ia titlul de armator gerant, pentru ca prin acest simplu fapt să angajeze vasul, ci trebuie ca el să și constate acest titlu prin acte, fiind-că atunci ar trebui admis că oricine ar putea angaja vase, luându-și titlul de proprietar, de căpitan, fără ca în realitate să le aibă. Celeritatea și încrederea ce cer operații comerciale trebuie să

cerceteze și să aștepte bine cu cine tratează, dacă voesc să nu greșescă;

Considerând că de și polița de încărcare din 9/21 Iunie 1898 semnată de G. Caravia constată încărcarea vasului în chestiune cu 7000 hectolitri porumb, însă înaintea acestei Curți, cu ocazia dărei decisiunii 23/900 Banca Generală a mărturisit că nu s'a încărcat din această cantitate de cât numai 744 hectolitri, și Curtea a obligat pe G. Caravia să plătească Băncei Generale valoarea marfei întregi de 7000 hectolitri, nu pe motivul că atât s'a încărcat ci pe considerațiunile că «procedarea lui de a subscrie polița înainte de încărcare constituie o abatere de la dispozițiile art. 566 C. comercial, și faptul că dânsul a semnat polița în Brăila iar nu la locul de încărcare, care era portul Oltenița, nu poate constitui în favoarea lui un mijloc de apărare, de oare-ce el avea datoria mai înainte de a subscrie polița să se convingă dacă marfa pentru care emitea polița era într'adever încărcată, și această convingere avea posibilitatea să și-o facă, fie prin mergerea lui la fața locului, fie prin corespondență cu căpitanul vasului».

Considerând că polițele de încărcare nu sunt acte solemne, ci probatorii, și în contra lor se pot aduce probe contrare;

Considerând că în speță prin chiar decisiunea acestei Curți No. 23/900 în baza căreia se face urmărirea vasului, s'a constatat că polița în discuțiune coprinde o cantitate de marfă încărcată alta de cât cea reală, și dacă G. Caravia a fost obligat să plătească valoarea întregii marfei, a fost pentru motive personale lui;

Considerând însă că privilegiul stabilit prin art. 687 al. 11 c. com. nu are loc de cât pentru cantitatea mărfurilor încărcate și predate căpitanului vasului.

Considerând că pe cât timp în speță s'a constatat prin decisiunea acestei curți No. 23/900 că cantitatea de porumb predată căpitanului vasului a fost de 744 hectolitri, pe care el la rându-lui a remis-o Băncei Generale, a cest drept real asupra vasului a încetat.

Considerând că ast-fel Banca Generală din Brăila neavând un drept real asupra vasului, a cărui proprietate aparține lui Dionisie Caravia, ea nu poate urmări vasul în baza decisiunii acestei curți No. 23/900, fiind că această decisiune nu e dată și față de Dionisie Caravia conform principiului din art. 1201 Codul civil;

Pentru aceste cuvinte, sunt de părere a se admite apelul făcut de Dionisie G. Caravia contra sentinței comerciale a Trib. Brăila No. 222/900 și în consecință și contestația, scoțându-se de sub urmărire șlepu Alkyon.

(s) Consilier I. Sinescu.

Apel către abonații rămași în întârziere cu plata

Rugăm pe abonații nostri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite, cât mai neîntârziat, direct către administrația ziarului în București, 6 Piața Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor încasatori autorizați: Manole Herişescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu stampila ziarului nostru.

Domnii abonați ai Curierului Judiciar cari s'au schimbat domiciliul cu ocazia Sf. George 23 Aprilie cor., sunt rugați a ne avisa prin o carte poștală de noua d-lor adresă, pentru a putea primi regulat ziarul.

Administrația